

Katja en ik

3-Oktoberjas

TEKST ESTER VAN DEN BERG FOTOGRAFIE WOUTER KEURIS

Katja is zo'n dame die altijd wel iets meemaakt. Ze deelt haar belevenissen met Ester; daar zijn ze tenslotte vriendinnen voor. In LOS kun je meegenieten.

Mijn vriendin Katja graait tussen mijn spullen. "Krijg nou wat! Wat doet mijn 3-oktoberjas hier?" Kat en ik houden een onderlinge kledingrecyclingbeurs en tussen mijn stapel trekt ze een vale zwarte leren jas tevoorschijn. Ik vroeg me al af hoe ik aan dat naar bier stinkende exemplaar was gekomen. "Je wat?", vraag ik. "Mijn 3-oktoberjas!", kirt Katja. "Kijk, er zitten gaten in de zakken en je kunt dus de hele voering gebruiken voor je spullen: sleutels, een pluutje, kauwgom, lippenstift, portemonnee, mobiel; echt alles." Ter illustratie steekt ze haar handen in de zakken en slaat de jas open. De voering heeft het kennelijk ook al eens begeven, want aan de binnenkant zit zilvergrijs gaffa tape geplakt.

"Er zit nog iets in." Katja trekt haar hand weer terug en de vangst is groot: een aansteker, een verlept rolfluitje, een flyer van de coverband Prepare 2 Unload, een condoom en een fotobonnetje van Rokerspaleis Marcella; voor de 3-oktober straatfoto die we nooit hebben opgehaald. "Er staat iets op de achterkant geschreven", zeg ik. Kat draait het papiertje om. "Huh? Mijn eigen telefoonnummer?" Haar gezicht plooit in een vragende frons. Het volgende moment heeft ze de slappe lach te pakken. Ik kijk haar meewarig aan.

"Vorig jaar 3 oktober, Oude Marepoort... Maarten, weet je nog?" Er gaat me vaag iets dagen. Ik zie beelden voor me van een wankele Katja hangend tegen een donkerblonde man met kuiltjes in z'n wangen. Hij staat ook niet meer zo stevig op zijn benen en zoekt houvast tegen de bar. Voordat hij een slok van zijn zoveelste biertje probeert te nemen zegt hij nog wat tegen Kat. Ze kijkt uitdagend en lacht overdreven uitbundig. Het volgende ogenblik zoent Maarten haar vol op de mond. In de innige verstrengeling die volgt, zie ik de inhoud van het bierglas zo in Kat haar nek druipen. De ranzige stank van de 3-oktoberjas is meteen verklaard.

"Je bedoelt die Maarten die dat biertje in je nek kieperde tijdens het zoenen?", vraag ik met een vies gezicht. Kat knikt. Ze hadden telefoonnummers uitgewisseld. Hij had nooit meer iets van zich laten horen. En zij ook niet, want dat was haar eer te na. Bovendien was ze het briefje met zijn nummer een beetje kwijt... Kennelijk waren ze allebei zo dronken geweest dat ze ieder het briefje met hun eigen nummer in hun zak hadden gestoken! "Ik heb zin in 3 oktober", mijmert Katja. Op speelse wijze stopt ze het condoom terug in de voering van haar 3-oktoberjas.

